

ZAŠTO NAM TREBA TAJ ČOVJEK ISUS

„... posla Bog anđela Gabriela k djevici...

Marija ...anđeo joj reče:

„...Evo, začet ćeš i roditi sina

i nadjenut ćeš mu ime Isus.“ „

Biblija

Zašto nam treba, taj čovjek Isus?

-Više se nijedan čovjek nije mogao spasiti po svom životu, životu koji bi bio dostojan Boga.

-On jedini čovjek koji je na zemlji bio Bog.

-,Bog se pokajao što je stvorio čovjeka“.

-Čovjek je izdao svoje savezništvo sa Bogom, i samo svet čovjek ga je mogao obnoviti.

Biblija za čovjeka piše: “ **Svi su zgriješili i lišeni su Božje slave.**“

Za one koji tvrde drugačije, piše da je takav čovjek laža.

Mi imamo zajedništvo sa Bogom, jer ga je Isus - čovjek pristao obnoviti.

Zato nam treba, taj čovjek Isus.

Kada se pogleda Stari i Novi zavjet, možemo uočiti razliku osobnosti Oca, Boga Oca, i razliku osobnosti Sina, Boga Isusa Krista.

Da bi se upoznao Bog Otac, najbolje je pogledati u Stari zavjet, pogledati

njegovo odnošenje prema svom narodu. Kroz svoja djela Bog Otac je otkrio svoje lice.

Tako, kao prvo, Bog je osoba i radi kako hoće. Drugo, radi saveze i poziva se na svoju vjernost.

Dalje,

kroz cijeli Stari zavjet Božji narod se poziva na Božju dobrotu.

Dobrota je slabo vrijedila Amorejskom narodu kada ih je Bog odlučio izbrisati sa lica zemlje, kada ih je Bog prokleo i digao svoga slugu da izvrši njegovu odmazdu nad ovim narodom.

Još manje ova dobrota vrijedi za duše već osuđene na pakao.

Također, ona nije više vrijedila ni pobijenim Kanaanским narodima, onima koji su pobijeni po Božjem vodstvu.

Ova dobrota, dakle, ima svoju domenu, svoj okvir i ona nas takva, kao ljude zatiče i zbunjuje.

Koliko god krvavih stvari vidjeli u Bibliji, onih napravljenih po Božjem vodstvu mi, sa druge strane, ne možemo pojmiti dubinu odnosa žrtve njegovog Sina Isusa Krista, žrtve pravednika, samoga Boga, zbog grešnika.

Ipak, koliko god velika žrtva bila ona Isusa Krista, Isus sam je upozoravao: *„Zašto me zovete dobri? Samo je jedan dobar.“*

Za razumijevanje ovih dvaju stvari, koje djeluju kontrastno, potrebno je otkriti njihov razlog.

Tako, koliko jedan razlog nalazimo u ljubavi Božjoj, naime razlog za žrtvu Isusa Krista, toliko za domenu Božje dobrote, razlog nalazimo u njegovim principima opstojanja i konstrukcije svemira, odnosno osobinama Njegovog karaktera.

Ipak, ono što nas plaši i ujedno ono na čemu počiva najdublja čovjekova nada, je krajnja suverenost Božje osobne odluke. To je ono što čovjek ima naviku pripisati samo svojoj povlastici.

Koliko Bog ide daleko u svojoj suverenosti u odlučivanju za život čovjeka? Koja mu je granica? Donja i gornja...?

To su pitanja na koja nam je jedna osoba dala odgovor, Isus Krist.
„Bog je dobar...Samo je Jedan dobar. “

Kolike god bile ove granice, one su takve, kod Boga i od Boga, i to je sve što čovjek ima. Ali, moguće je, postoji način za rastezanje pojedinačnih Božjih odluka unutar samih ovih granica, čovjekovim utjecajem.

Koliku god nevolju čovjek trpio, Isusovo pokazivanje Jednog koji je dobar, ostavljeno nam je za vjeru i nadu.

Ova vjera je i zadatak s kojim se čovjek u nevolji ipak teško nosi.

Ova nada je popraćena i obećanjem:

“Bog sve vodi na dobro onih koji ga ljube. “

O ovome smo čitali u Starom zavjetu. Sva ta svjedočanstva kroz ljude su dana nama na pouku, i za utjehu.

Ali ni jedno svjedočanstvo nije tako veliko, ni jedna utjeha i nagrada nije tako velika, kao ono kroz žrtvu čovjeka Isusa Krista, kao ono u nagradi, čovjeka, Isusa Krista:

„...sjedi sa desna Bogu... “

Zbog ove nade, ovolike utjehe mi trebamo, tog čovjeka Isusa.

Možemo dalje, pratiti crte Božjeg lica, proučavajući njegova djela kroz Stari zavjet.

Možemo na primjer vidjeti njegov odnos prema svom izabranom narodu:

Najprije je Bog spasio svoj narod od gladi dolaskom u Egipat, ali su oni uskoro porobljeni i služili su Egipćanima 400 godina.

Ovo nije bio Božji plan, ali je Bog znao za ovu stvar i davno prije je upozorio svoga slugu, Abrahama, na ovo zlo. Ali je na kraju još rekao Abrahamu:

„ ...narodu kome će služiti, ja ću suditi. “

Bilo je to teško ropstvo za Božji narod, a kada je Bog svom narodu napokon poslao izbavitelja, onda je faraon za odmazdu zapovjedio da Egipćani još jače

tlače ovaj narod teškim radom.

Mojsije je zagovarao kod Boga: *“Zašto, Gospodine, nanosiš štetu svome puku? Zašto si me poslao? Otkad sam ja stupio pred faraona i progovorio mu u tvoje ime, on još gore postupa s ovim narodom. A ti ništa ne poduzimaš da izbaviš svoj narod.”*

Narodu se pomutio um od ovog teškog rada i tlake i tako im je ubijena nada:

„ Mojsije to kazivaše Izraelcima, ali ga ne htjedoše slušati: duhovi su im bili pomućeni od teškoga ropstva.“

Bog je imao svoj plan za izbavljenje naroda, ali narod nije bio u stanju to razumjeti. Ovdje treba reći da je Božji narod porobljen nizašto, bez svoje krivice. Božji razlog za ovo ropstvo je, da se nije napunila mjera zala kod Kanaanaskog naroda koji su nastanjivali, izraelskom narodu obećanu zemlju, pa Bog preko svoga naroda još nije mogao izvršiti sveti herem nad Kanaanima i tako zauzeti obećanu zemlju.

Dok se ovima mjera zala punila, Izraelcima je prelazila mjera tlake koju čovjek može nositi. Božjem narodu je egipatska tlaka ubijala duh. I nisu mogli više nositi nadu.

Ovo je bio razlog što je ovaj narod od početka mrmljao na Mojsija, na svog izbavitelja.

Mojsije je izbavio Božji narod iz ropstva, ali je bilo kasno da ropstvo izbavi iz srca ovoga naroda.

Ogorčeni narod tražio je sreću u malim stvarima, u stvarima ispred sebe, a ne negdje preko planina i dolina. Njihove glave su klonule i vidjele su samo današnje stvari, stvari nadohvat ruke.

Imali su čudo Božje, manu sa neba. Ali su je imali iz dana u dan.

I dosadila im je.

Tražili su od Boga nešto čemu bi se trenutno obradovali, podigli svoj duh, tražili su meso. Ali se to Bogu nije svidjelo. Im je izobilje prepelica, ali prije nego što su se mogli tome radovati:

„Meso još bijaše među njihovim zubima - još ga nisu prožvakali - kadli planu Jahvin gnjev protiv naroda: Jahve udari narod strašnim pomorom.“

Nakon ovakvih događaja, sav Božji narod, svi oni, su pomrli kružeći u pustinji 40 godina, na putu koji je trebao trajati nekoliko dana.

Pomrli su u pustinji zbog nevjere.

Čak je i Mojsije, njihov vođa, zgriješio Bogu. Gorčina duše ovoga naroda je ogorčila i njegovu. U svojoj ljutnji na njih, Mojsije je zgriješio Bogu.

I Bog mu je dao da umre na brdu sa kojeg je vidio obećanu zemlju.
Ali u nju nije ušao.

Mojsije je imao i posebnu svoju priliku da uđe u obećanu zemlju. Bog je htio zatrti cijeli taj nevjerni narod, a Mojsiju je rekao:
„Pusti me da udarim na taj narod, od tebe ću načiniti veliki narod.... “ Biblija.

Ali Mojsije je odlučio zagovarati pred Bogom ovaj narod, bez obzira što je sam patio zbog njihove nevjere.

Zašto je Mojsije odlučio zagovarati narod kod Boga, mada su ogorčivali i njegov duh, mada je živio sa njima i trpio njihovu nevjeru, grijeh... , mada su ga ljutili i on je griješio u ljutnji Bogu, a znao je da Bog ne voli na grijeh čovjeka i u tome nije pristran?

Učinio je to jer je bio čovjek. Jedan od njih.

Strašna je čovjeku spoznaja granice domene Božje dobrote. I stvarnosti preko toga.

I Isusa su ljutili njegovi učenici i sunarodnjaci. I on ih je trpio i uzdisao:
„Dokle ću trpjeti vašu nevjeru? “

Ali kada Isus i njegovi učenici, nisu našli uho za riječ koju su donosili jednom mjestu, i bili ljuti na to mjesto, učenici su pitali Isusa da li će poslati munju da ga uništi, Isus je odgovorio, da ne znaju kojeg (kakvog)duha su primili.

A zbog ovoga nam treba, ovaj čovjek Isus.

Čovječji pogled na etiku i moral, umnogome se razlikuje od Božjeg pogleda na te stvari.

Kada se radi o Božjoj dobroti, onda stvari koje Bog Otac radi kroz Bibliju, uvelike podsjećaju na opću povijest ljudskog djelovanja.

Ipak, kada ljudi počnu čitati Bibliju, svaki iskusniji vjernik će preporučiti da se prvo pročita Novi zavjet. Tu nema krvavih bitaka, nema krvavih odmazda koje su vođene Božjim vodstvom. A ta krv radi buku u čovjeku i uvijek preplaši mlade čitatelje.

Ali bit Biblije nije ta buka, već tiha poruka našem srcu. U Starom zavjetu, ona se provlači kao tajna, tajna koja je u novom otkrivena, kroz sam svakodnevni život Isusa Krista.

Po čovječjoj dobroti, po postojanju njenih granica, njene domene, mi smo uvelike slični Bogu ocu.

Uvelike nas podsjećaju na nas, na naše pravo izbora, a nalazimo da je Njegova riječ u tome, iznad naše. Posljednja.

Ova sloboda i izbor, podsjećaju nas na naše hirove. Na našu „milostivost “: da li danas biti dobar ili loš.

I to nas plaši.

Za ove nivoe nam treba, taj čovjek Isus.

Ipak, Bog ima svoje mjere.

Kao što Kaanance nije kaznio dok nisu ispunili mjeru zala, kao što nije pustio potop na zemlju dok nije čovjek učinio sve da do toga dođe, kao što je prvo ustanovio da je Sodoma i Gomora zaista tako opaka pa onda pustio oganj na te gradove, tako i za druge stvari On ima vrijeme i mjeru.

Ipak, da li nas ovo toliko tješi?

Ili ustanovljujemo da je ova šiba preblizu prošla iza naših leđa?
A za to ne nalazimo dovoljan razlog u navedenom razlogu.

Da li je svaki Božji sud po principu mjere?

Kako prihvatiti Božje dopuštenje kušnje jednog pravednika poput Joba, po ovom principu mjere, i u svjetlu Božje dobrote.

Kako uopće prihvatiti ovu situaciju u kojoj su ljubav i kušnja (zlostavljanje) toliko blizu.

Pre slično djelima čovjeka.

Bog Otac je na nebu.

Mi smo na zemlji.

Svakodnevno...

Isus razumije ovaj raspon. I on se nosio sa tim u svom zemaljskom životu.

Isus razumije čovjekovo neznanje, njegov strah od granica Božje dobrote.

Isus sam je trpio bol, bio kušan (zlostavljan).

Isus je prošao ovaj život, i ljudi su ga prepoznali i zvali „dobri “.

Ali je Isus, svjedočio dalje, za još veću dobrotu:

„Samo je Jedan dobri. “

Rekao je to živeći zemaljski život, pun kušnje (zlostavljanja), i ostavio nam tako sidro za našu vjeru i nadu, za našu snagu da prijedemo zemaljske kušnje.

Zbog ovoga nam treba, ovaj čovjek Isus.

Kada pogledamo i sam princip Božje mjere, i tu možemo vidjeti čovjekovu ulogu. Ovu situaciju najbolje ilustrira Božji odnos prema najozloglašnijim gradovima staroga svijeta, Sodomi i Gomori.

Kada se Bog spustio da se uvjeri u toliko zlo, koje je čuo o Sodomi,
"Velika je vika na Sodomu i Gomoru da je njihov grijeh pretežak. Idem dolje da vidim rade li zaista kako veli tužba što je do mene stigla. Želim razvidjeti."

podijelio je svoju namjeru, da će uništiti te gradove, sa svojim slugom, Abrahamom.

I Abraham ga je molio:

„... Nato se Abraham primače bliže i reče:

"Hoćeš li iskorijeniti i nevinoga s krivim? Možda ima pedeset nevinih u gradu. Zar ćeš uništiti mjesto radije nego ga poštediti zbog pedeset nevinih koji budu ondje? Daleko to bilo od tebe da ubijaš nevinoga kao i krivoga, tako da i nevini i krivi prođu jednako! Daleko bilo od tebe! Zar da ni Sudac svega svijeta ne radi pravo?"

"Ako nađem u gradu Sodomi pedeset nevinih", odvrati Jahve, "zbog njih ću poštediti cijelo mjesto."

"Ja se, evo, usuđujem govoriti Gospodinu", opet progovori Abraham. - "Ja, prah i pepeo! Da slučajno bude nevinih pet manje od pedeset, bi li uništio sav grad zbog tih pet?"

"Neću ga uništiti ako ih ondje nađem četrdeset i pet", odgovori.

"Ako ih se ondje možda nađe samo četrdeset?" - opet će Abraham.

"Neću to učiniti zbog četrdesetorice", odgovori.

"Neka se Gospodin ne ljuti ako nastavim. Ako ih se ondje nađe možda samo trideset?" - opet će on.

"Neću to učiniti", odgovori, "ako ih ondje nađem samo trideset."

"Evo se opet usuđujem govoriti Gospodinu", nastavi dalje. "Ako ih se slučajno ondje nađe samo dvadeset?"

"Neću ga uništiti", odgovori, "zbog dvadesetorice."

"Neka se Gospodin ne ljuti", on će opet, "ako rečem još samo jednom: Ako ih je slučajno ondje samo deset?"

"Neću ga uništiti zbog njih deset", odgovori.

Kad je Jahve završio razgovor s Abrahamom, ode, a Abraham se vrati u svoje mjesto.

Dalje Abraham više nije mogao. Nije imao hrabrosti. Ni niže mjere, niti unutar samoga sebe.

On je zastupao pravednike. Znao je kakav je to grad, živio je u njegovoj blizini. Pa je zastupao što se zastupati da. Uvidio je da je Bog bio odlučan u svojoj namjeri. Ali on je odlučio zastupati onoliko koliko može, podsjećati Boga da, u svom gnjevu ne zaboravi tko je on, Bog: „Sudac cijeloga svijeta“, „pravedni sudac“, podsjećao ga je da ne zaboravi da je moguće da ima i pravednika među tim zlom...

Zašto je Abraham odlučio zastupati ozloglašeni grad?
 Zašto je skupio hrabrost?
 Prvi put, drugi put...?

To nije bilo lako. S jedne strane, postojala je mjera zala koja je nadmašila svaku Božju toleranciju, sam Bog se spustio da to pogleda, s druge strane je postojao čovjek, negdje u tom gradu, čovjek kao Abraham. I Abraham se odvažio i pokrenuo u zastupničku molitvu.

Postojala je i njegova osobnija motivacija, Abrahamov nećak bio je u tom gradu. Ali to se Abraham nije usudio nazvati imenom.

Istina je bila da je u gradu bio samo jedan pravednik. Zbog njega se grad nije spasio, ali su anđeli njega izvadili iz grada, i povelu mu obitelj. Žena mu nije izdržala da ne pogleda natrag, pretvorila se u sol. A djeca ovog pravednika su ponijela duha ovoga grada.

Zašto je Abraham sebe podastrio pred rizik Božje ljutnje i gnjeva?
 Zar nisu pravednici toga grada mogli otići iz tog grada tolikog zla?
 Zašto se Abraham odvažio na ovu molitvu?
 Zašto je skupio ovoliku hrabrost?

Učinio je to, jer je bio čovjek.

Pretražio je sve moguće granice Božje dobrote. I svoje.
 Božje granice su bile dovoljno široke za njegove, ali i dublje.

Abraham je podsjećao Boga na dobro u općem čovječjem zlu, na dobro u čovjeku. Bog napominje u Bibliji: da ga podsjećamo...
 U ovome smo slični njemu.

Ovo Abrahamovo zastupanje je slika Isusove uloge za čovjeka, pred Bogom Ocem.

Isus Krist sjedi sa njegove desne strane, zauvijek zagovarajući za korist čovjeka. U svojoj mudrosti, Bog je postavio Isusa sa desne strane sebe, da ga podsjeća...
 Podsjeća na čovjeka kakvog je stvorio: bezgriješnog, poslušnog čovjeka.

Isus Krist, Sin, kojeg je jednom, On Otac, morao napustiti.
 Upravo zbog ljubavi prema čovjeku.

Sva vika kod Boga na naš čovječji grijeh: „ *Velika je vika na Sodomu i Gomoru...* “
 i ljutnja Božja, utihnjuju, kada se pozovemo na onog kojeg vidi pored sebe.

Utihnjuje, pored rana na rukama svoga Sina.
Utihnjuje, kada vidi onog kome je srce bilo slomljeno...
Njegovim odlaskom.

Zbog svega ovoga nam treba, taj čovjek Isus.

U Novom zavjetu Isus spominje gradove koji su više zgriješili Bogu nego Sodoma i Gomora. Međutim, Isus im nije sudio. Znao je kako stoje ove stvari u Božjem redu stvari, ali im nije sudio.

Isus je ovako prosudio situaciju ovih gradova:

"Jao tebi, Korozaine! Jao tebi, Betsaido! Da su se u Tiru i Sidonu zbila čudesa koja su se dogodila u vama, odavna bi se već oni u kostrijeti i pepelu bili obratili.

Ali kažem vam: Tiru i Sidonu bit će na Dan sudnji lakše negoli vama."

"I ti, Kafarnaume! Zar ćeš se do neba uzvisiti? Do u Podzemlje ćeš se strovaliti!

Doista, da su se u Sodomi zbila čudesa koja su se dogodila u tebi, ostala bi ona do danas.

Ali kažem vam: Zemlji će sodomskoj biti na Dan sudnji lakše nego tebi."

Ipak, ovi gradovi i ovi ljudi su i dalje opstajali.

Isus je govorio o principima, a dokle god ljudi opstaju ima nade za njih.

Isus je došao na zemlju, dati. Isus kao Bog nije došao na zemlju suditi čovjeku, došao je da, kao čovjek i Bog, spasi čovjeka.

Ali, odbijanje ovog Isusovog dara čovjeku, u Božjem redu stvari stoji gore od kompletnog grijeha najopakijih gradova ljudske povijesti. A Isus je to znao i na to nas upozorio.

Zbog ovoga nam je nužan, ovaj čovjek Isus.

Nastavlja se...